

LLETRES

Joan Pinyol

text: David Serrano

fotografies: Magda Bartrolí

Joan Pinyol esmorzant una ensaimada proustiana...

Les casualitats de la vida ens han portat a compartir taula de conferències per arreu de Catalunya en un encàrrec del Departament d'Educació de la Generalitat. Ell havia elaborat un extraordinari i enciclopèdic dossier didàctic de *K.L. Reich* i es presentava en la qualitat modesta de "dossierista", neologisme exitós inventat per ell mateix, i a mi m'engalanava presentant-me com a especialista en literatura de l'Holocaust, la qual cosa m'omplia setmanalment l'ego. A partir d'aquí, els viatges pel país fan la coneixença i d'aquí vers una amistat que creix dia a dia fruit d'interessos comuns, d'haver nascut el mateix i magnífic any de 1966 i la passió desfermada per la literatura. Humil i ocurrent fins a l'extrem, de mirada diàfana i curiosa, en Joan es pren la vida amb una ironia tan fina com punyent, incisiva, corrosiva i divertida alhora. Parlant amb ell, les hores passen volant, plenes d'anècdotes, ocurrencies, projectes, viatges... és una font incansable de generació d'idees i més idees.

Els darrers premis obtinguts pel darrer llibre de contes *Micromèxics*, el Vila de Puçol, i el "Recvll", de Blanes, que va motivar també l'entrevista d'en J.R. Bach, són una bona excusa per poder-lo conèixer una mica millor. Sens dubte, Joan Pinyol és en aquests moments un dels contistes més complets, ocurrents i incisius del panorama de les lletres catalanes.

-Ets un autor que aprofita els recursos de les noves tecnologies, ens pots explicar per què tens pàgina web?

- Amb les noves tecnologies avui qui no es relaciona i no es dóna a conèixer a quilòmetres de distància és ben bé perquè no vol, però hi va haver un temps (quan les gallines tenien dents...) que un escriptor que vivia a comarques ho tenia ben fotut si es volia donar a conèixer. Vaja, que tota l'activitat que duia a terme –inclosa la publicació de contes i la presentació de llibres- no tenia gairebé cap ressò i costava molt arribar a la gent, per exemple de Barcelona, on aventurers de les lletres de la meua edat, pel sol fet de tenir a l'abast plataformes de difusió cultural properes, com ara revistes –encara que fossin de barri-, espais per donar-se a conèixer –i penso en bars i locals on s'organitzaven lectures públiques de textos literaris inèdits- i tota mena de facilitats en aquest sentit, tenien una major cobertura pública i de difusió per a les seves creacions. Tinc pàgina web, doncs, per donar a conèixer –des del meu racó de món- tot el que genera la meua activitat literària i com que, amb internet no hi ha ni distàncies ni fronteres, em consta que esdevé una excel·lent targeta de presentació arreu del planeta. En el mateix sentit des del març també he obert a la xarxa el meu bloc propi <http://blocs.mesvilaweb.cat/jpinyol> on em reafirmo en aquest sentit des de l'alegria d'haver superat ja la xifra de les 11000 visites.

g.i. ASSESSORS, S.L.

GESTIÓ INTEGRAL. JURÍDICA. FISCAL. LABORAL

Rambla, 5, 4a planta - 08202 Sabadell
Tels. 937 275 920 - Fax 937 256 456
gestio@giassessors.com

LA
LLAR
DEL
LLIBRE

des de 1.957

INTELECTE
GALERIA D'ART

Pedregar, 10
Telèfon 93 726 51 22
08202 SABADELL

-De tots els guardons que has rebut, de quin tens millor regust...?

-Després de publicar, l'any 1995, el meu primer llibre –com a fruit de la confiança de l'editorial valenciana Edicions del Bullent-, un dels premis que va tenir major significació per a mi, va ser la menció d'honor en el IV Premi Pere Calders de Literatura Catalana pel recull de contes *Avinguda Capri* (Columna Edicions, 1999). Més que res pel caràcter simbòlic del nom del premi ja que Pere Calders es va convertir en el seu moment en el meu veritable estímul literari i en la persona que, després de deu anys de cartes creuades, em va engrescar a entrar en la selva literària amb totes les prevencions necessàries per obrir-me pas sense haver de lamentar grans destrosses ni pèrdues d'ànim. Tot el contrari. Sempre li estaré profundament agraït pels consells rebuts. Per tot plegat obtenir aquella menció oficial per a mi va ser tot un honor. Però la publicació d'*Avinguda Capri* no va estar pas exempta d'anècdotes. En vols unes quantes?

-Sempre van bé unes dosis d'anècdotes...

-El premi el convocava l'aleshores Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya (avui d'Educació i demà segurament de Prevenció de Riscos Socials) i el llibre resultant es va presentar l'endemà que l'aleshores conseller d'Ensenyament, senyor Francesc Xavier Hernández fos cessat pel president Pujol. Resultat? Per tal d'evitar preguntes de la premsa que el podrien comprometre es va suspendre l'habitual roda de premsa de promoció dels llibres guanyadors de cada edició. A més, l'Àlex Susanna –membre del jurat del premi que en el seu moment em va manifestar que creia molt en la meua nova obra, va deixar de seguida Columna Edicions i de la promoció del llibre no s'ocupà absolutament ningú, fins que en el seu moment vaig sol·licitar a la nova responsable d'Ensenyament, la Carme Laura Gil, que fes els possibles perquè els llibres arribessin com a mínim a les escoles i als instituts i des d'aleshores,

LLETRES

i de resultes d'aquestes gestions, el Departament d'Educació, que és qui continua convocant el premi- té el costum de fer arribar els llibres premiats a tots els centres educatius.

-I d'aquí a premis per arreu...

-A partir d'aquí, i amb tota la satisfacció del món, he anat rebent premis a Eivissa, a Almassora, Vila-real i Puçol (País Valencià), a santa Bàrbara (El Montsià), a Olot (La Garrotxa), a Granollers (Vallès Oriental), a Caldes de Malavella (La Selva), a Mèxic DF, al Pla del Penedès (Alt Penedès) i el darrer a Blanes (també a la comarca de La Selva).

L'escriptor explicant els seus llibres infantils a l'escola.

-Escriptor vocacional, però també educador que intenta continuar engrescant-se en la seva feina...

-De petit jugava a fer de professor d'alumnes inexistents que s'estaven imaginàriament al menjador de casa mentre jo els feia un dictat i de gran he continuat jugant, però ara, de tant en tant, n'enganxo algun que prova de copiar-se d'un altre company. Sí, per a mi la tasca docent continua sent un joc, amb unes regles que canvien a cops de reforma educativa, però un bon joc, en el qual, i ben mirat, al final tots hi sortim guanyant. Els alumnes perquè es fan grans per dins (per fora ja se n'ocupa la mare natura) però també el professorat (perquè no parem mai d'aprendre, encara que només sigui a ensenyar a aprendre). Treballar amb nois i noies de dotze a divuit anys, a més, et permet connectar permanentment amb les millors inquietuds de l'adolescència (les pitjors no són pas tan importants!). I quan a algun dels alumnes li fas obrir les millors mires literàries i li despertes la passió per la paraula escrita, la satisfacció és immensa. A més, m'agrada explicar-los en primera persona els intrincats de la creació.

-I si no n'hi hagués prou, també col·labores en premsa, fas conferències... no pares!

-Aquesta altra faceta va també molt lligada a la meua passió per l'escriptura. Durant anys he estat corresponsal de diferents diaris a títol voluntari i sense rebre res a canvi que no fos la satisfacció d'informar la gent que m'envolta. Fins i tot quan l'exèrcit espanyol em va retenir durant un any perquè el servís (a mi allò no em va servir de res!) donava a conèixer a *La Veu de l'Anoia*. També vaig portar durant cinc anys la pàgina literària de *La Miranda*, la revista local capelladina, fins que en vaig agafar la direcció durant els següents cinc anys. Posteriorment he estat set anys signant una columna d'opinió a *Regió7-Anoia*, i des de fa tres anys signo setmanalment una altra columna d'opinió a *l'Enllaç*. A més, i a part de compartir també taula i xerrada amb el director de *Quadern* durant vuit

setmanes consecutives arreu del país, tot donant a conèixer la novel·la *K.L. Reich* de Joaquim Amat-Piniella, una de les conferències que més recordo va tenir lloc l'any 2000 a l'auditori de la Facultat de Lletres de la UAB, com a participant d'un Simposi Internacional dedicat a Pere Calders. Després que em va arribar la crida per participar-hi com a ponent, de seguida m'hi vaig apuntar amb una conferència titulada "*L'optimisme salvador o com sobreposar-se a la deriva en el món literari de Pere Calders*". En veure el programa oficial del Simposi però, l'ànima em va caure als peus. La resta de ponents pertanyien a les principals universitats europees (Milà, Salamanca...) i jo venia anunciat com a professor de l'institut de Piera (l'Anoia)...

-I arriba un dia que el teu camí es creua amb el d'en Pere Calders...

-Va ser cabdal per a mi en molts sentits. Primer perquè quan el vaig conèixer jo estava matriculat per error en el batxillerat cent per cent científic i va ser un dels motius que em va portar a passar-me a lletres pures a COU. El vaig conèixer en una època en què sentia una veritable passió per escriure cartes a la gent. Fins i tot a gent desconeguda a través d'una d'aquelles mítiques revistes d'amics que contenien adreces de gent de tot arreu. Un dia, un company meu de classe acompanyat pel professor de literatura va anar a entrevistar Pere Calders a casa seva i després em va deixar llegir l'entrevista. Al final l'autor de les *Cròniques de la veritat oculta*, llibre que aleshores llegíem i que em fascinava, li donava la seva adreça particular per a qualsevol aclariment i de seguida me la vaig apuntar i li vaig enviar una carta de presentació. Jo tenia 17 anys i pensava que l'últim que faria a la vida seria contestar-me, però em vaig equivocar. Uns dies després tenia dins la meua bústia la seva resposta, en la qual em convidava a escriure'l sovint. I ho vaig fer durant els deu últims anys de la seva vida.

-I iniciu una curiosa i apassionant relació epistolar...

-Sí, en les cartes que ens vam intercanviar entre 1983 i 1994 em va animar a escriure molt, em va esplaïar el seu punt de vista sobre diferents aspectes de l'actualitat i, després de llegir-me els primers contes, em va engrescar a presentar-los a premis. I ho vaig fer. Així que vaig enllestir el meu primer llibre i vaig aconseguir que una editorial el publicés li vaig demanar si em faria el pròleg i ell el tenia ja començat quan l'agreujament de la malaltia que patia li va fer impossible d'enllestir-lo. En el seu lloc i per a la publicació de *Balanci d'onades* (1994), publicat just l'any que va morir Calders, vaig decidir escriure un pròleg jo dedicat a ell i a la nostra particular relació.

-Encara que sembla un tòpic, tothom es lliura a l'acte d'escriptura pels seus propis motius, quins són els teus?

-Sobretot m'aporta una plena sensació de llibertat. A l'hora de crear situacions, perfils, escenaris... La literatura trobo que és un dels plaers humans que més alliberen els sentits. No hi ha límits –excepte els que es posa cada autor-, no hi ha obligacions, no té perquè ballar la dansa de la lògica, ni ha de respectar les coses previsibles. Quan escric m'allibero completament i és per a mi una manera lúdica de contribuir als plantejaments de l'espècie humana i d'entretenir-la amb històries que miro que pincin les consciències de més d'un. És, evidentment, un secret confessat en totes les direccions possibles perquè un autor sense un lector seria com una partida de tennis en la modalitat simple en la qual no es presenta el rival i la jugues igual. La literatura em regala unes estones d'autèntica comunió amb la felicitat i em permet mirar-me el món des d'una distància molt agradable.

-La teua literatura aborda els grans temes que preocupen l'home des de sempre...

-Els temes que em criden més l'atenció són els que estan lligats pròpiament amb la condició humana. Vaja, els temes de sempre. En els primers llibres la batcada que produïa la mort entre els vius hi era constant. I també en *Noranta-nou maneres de no viure encara a la lluna*, el meu primer recull de microcontes en el qual, segons Ignasi Riera, autor de pròleg, jo jugo constantment "*amb l'espectre de la mort, entesa franciscanament, com la Germana Mort. I, al mateix temps, com la companya inevitable, quotidiana, a l'abast.*"

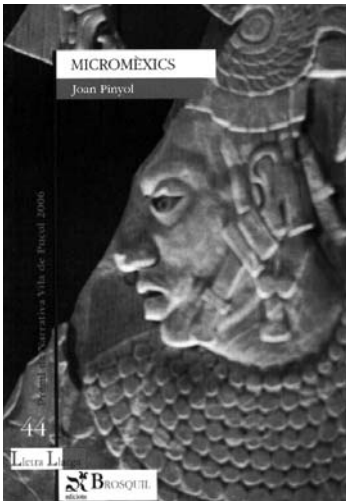
Ficció, realitat...

-Què t'interessa de la mort?

-Entenc que forma una part indivisible de la vida (per la por de morir que compartim una mica tots, pel dolor que provoca quan actua a prop, per la ràbia que genera que no avisi, per la perplexitat que genera en molts casos i pels rituals de veneració que som capaços de conferir-li arreu del món). Per aquestes raons sempre m'ha atret, i encara més d'ençà que vaig conèixer de prop la cultura mexicana.

-A Micromèxics fins i tot els teus personatges cuinen per als difunts...

-Sí, i els deixen a soles amb un plat!, per exemple de macarrons, perquè l'ànima del finat en torni a gaudir des

Portada de *Micromèxics*

-I si la mort sura de manera constant, l'amor i el desamor el segueixen de prop...

-En una ocasió, quan em trobava en un institut de Puig-reig (el Berguedà) per parlar del meu primer llibre (*Balanci d'onades*), després de les explicacions una noia va demanar la paraula i em va preguntar si tenia parella. En dir-li que, com l'Umbral, jo allí només hi havia anat a parlar del meu llibre, em va fer adonar que el seu interès era purament literari perquè no hi havia cap relació sentimental del llibre que funcionés. I tenia raó. Moltes vivien desamors creixents, estaven apunt de trencar-se o senzillament no hi havia manera que encaixessin, per molts intents que fessin. L'amor i el desamor també és un dels meus temes habituals. I tant és així que fins i tot vaig dedicar un llibre sencer (*Ningú ve fet a mida* -2001-) a aquesta realitat humana. Aquest llibre està format per trenta-una discussions de parella, una per cada dia d'un octubre realment singular en les vides d'una parella que està a punt de celebrar el primer aniversari del seu casament.

-Una de les coses que més em fascina de la teva manera d'escriure és la capacitat de convertir la quotidianitat en una situació nova, interessant, sorprenent...

-Tinc predilecció per capgirar les coses, per donar vida narrativa als objectes més insignificants i a fer-los protagonitzar accions gairebé inimaginables. En vols un exemple? En el meu segon llibre hi ha un mosquit que viu a l'interior del forat que fa la xinxeta que clava l'esquela de la porta d'una església que ha de marxar a cuita corrents de casa i des d'un arbre proper li toca relatar set enterraments, un per cada dia de la setmana. El conte es titula "*A cop de falç diari*" i ha rebut comentaris molt favorables, fins i tot per part de la crítica, que ja és dir.

-En definitiva et situes al voltant d'una de les reflexions més recurrents del segle XX, els límits de la condició humana...

-M'agrada, posar els personatges en situacions límit i ajudar-los a flotar enmig d'una mar de dubtes, de fets inesperats i de contrasentits que em regala la mateixa naturalesa humana. Sento un gran respecte per la història no oficial de molts pobles, la que es conserva en forma de llegendes nascudes de la veritat però en moltes ocasions condemnades a l'oblit (en aquest sentit molts microcontes de *Micromèxics* proven de rescatar-les). També tinc una especial predilecció per posar a l'abast de tothom realitats geogràfiques i humanes gairebé desconegudes. La novel·la juvenil *Stòitxkov i Sofia* mira de fer justícia a la realitat de Bulgària, lluny dels tòpics que ens arriben. I el mateix en el cas d'una altra novel·la, encara inèdita, dedicada a Romania. També m'agrada rescatar records

propis de la infantesa i donar-los forma narrativa. Ho he fet a la novel·la infantil *Dorotea i la joia gegantina*, dedicada a la geganta del meu poble, amb la qual mantinc en secret moltes confidències de quan feia teatre al carrer dalt d'unes xanques.

-Amb una vida tan apretada, quan i com escrius?

-Com que fa molts anys que col·laboro a la premsa escrita en forma d'articles d'opinió i de cròniques periodístiques, per a mi aquesta meravella d'obligació ha acabat sent una autèntica escola d'escriptura que em manté amb els ulls ben oberts a la realitat que m'envolta. Ho dic perquè mirant-la atentament, se m'han presentat projectes narratius excepcionals que he acabat desenvolupant. O dit d'una altra manera. Escric a qualsevol hora, amb el permís de la tasca professional (treballa en un centre d'educació secundària com a professor de llengua i literatura catalanes i a més porto els comptes com a secretari de l'equip directiu). Això sí. Acostumo a escriure a les nits, per una preferència natural cap a la nocturnitat, perquè és quan es produeix el millor moment per fer-ho. Amb el silenci (tret d'alguns roncs veïnals), amb la frescor de la nit (després de dies calorosos) i amb la pau necessària per llençar-me de cap i de peus al meu univers literari. Això pel que fa als dies laborables. Pel que fa als caps de setmana, escric sota els dictàmens de la inspiració. Quan arriba vull que em trobi assegut davant l'ordinador perquè es pugui esplaïar de la millor manera. I aleshores no hi ha res que m'interessi més que acollir-la a casa amb tots els miraments possibles.

-I els estius?...

-Des de fa molts anys mantinc un lloc d'escapada obligada i de desconexió absoluta per crear. Cadaqués. D'ençà que vaig descobrir aquella població de l'Alt Empordà hi he anat cada juliol a escriure i des d'allí he donat la forma definitiva a moltes obres anteriors. Aquell poble té per a mi, i per a molts que comparteixen amb mi aquesta

passió, una màgia absoluta que no es pot explicar amb paraules fàcilment. Només puc dir-te que m'atrapa només d'arribar-hi i que després no em deixa anar fàcilment. Deu ser la llum, la bellesa del paisatge, la petja daliniana, la natura alliberada, l'aigua fresca, els capvespres vora la mar, les capbussades entre bancs de peixos que sembla que em reconeixen i tot d'un any cap a l'altre, la clucada d'ull del far del Cap de Creus, les tonalitats canviantes de l'aigua marina... No sé, però estar-me allà m'inspira molt i em fa sentir-me capaç d'encarar amb ganes il·limitades qualsevol projecte literari. El problema és que a base d'anar-hi durant tants anys, els del poble ja m'han acabat coneixent i ja són uns quants els que em coneixen com "l'escriptor" i em demanen quin llibre escric en aquells moments i de què va. I al final em fan sentir tant com a casa que no sé si hauré de canviar de paratge també per desconnectar d'ells. En el cas del llibre *Noranta-nou maneres de no viure encara a la lluna*, que recull 99 microcontes, com que eren fruit d'impressions, el vaig escriure enmig dels boscos que envolten Capellades. Hi anava a passejar amb el meu gos i una llibreteta i quan em venia al cap alguna idea en prenia nota i li donava forma, per molt que el gos em mirés sovint de reüll. El conte "*Deu francs de passió*" inclòs a *Avinguda Capri* el vaig escriure íntegrament a l'Alguer, en un viatge que me l'inspirà perquè els dos protagonistes són de Còrsega i Sardenya. I l'*Stòitxkov i Sofia* és el resultat d'un viatge a Bulgària l'any 1998. Una vegada aquí vaig escriure la novel·la des de la casa de Cadaqués.

-Com el Toni Dalmases o l'Eduard Márquez, et mous entre l'escritura de l'anomenada i menystinguda novel·la juvenil i l'adulta, com et mous entre aquest doble món?

-Sóc dels que creuen que l'única diferència entre una i altra és que la literatura juvenil és aquella que també poden llegir els joves. Per tant, quan escric pensant en els joves també ho faig amb el referent dels adults, que també voldria que la llegissin. El que m'ha portat a escriure literatura juvenil ha estat sense dubte la meua experiència professional. Això de passar tantes hores laborals entre joves deixa empremta i com que encara que no ho sembli, les noves generacions (d'entre els 12 i els 18 anys) també es troben en contínua transformació d'acord amb la societat, he fet concordar els textos també amb les seves preferències. La novel·la *Stòitxkov i Sofia*, escrita durant els anys 98 i 99 i publicada el 2003 parteix d'uns plantejaments diferents dels que es troben a la meua novel·la juvenil, encara inèdita però que es troba en vies de publicació que dedico a Romania. Treballar amb adolescents et permet intuir aquests canvis en la manera de ser, i també les xerrades que habitualment faig en escoles i instituts. N'hi ha que llegeixen *Stòitxkov i Sofia* cada curs i una vegada a l'any hi vaig encantat. Per exemple en un IES de Cervera (La Segarra), que m'ha servit de referència per als personatges de la novel·la situada a Romania. També sóc dels que penso que, com que tots els grans hem estat joves, una novel·la juvenil pot tocar el voraviu de tots, i en canvi una novel·la que considerem per adults és, en aquest sentit més limitada.

-Apliques amb passió el principi de la imperfecció a la numerologia dels teus llibres...

-Sento una passió confessable pels números imparells. Deu ser per això que, fins al moment, he publicat sempre en any senar (1995, 1999, 2001, 2003, 2005 i 2007) i que els meus reculls narracions sempre són imparells. *Balanci d'onades* té 21 contes, *Avinguda Capri*, 7, *Ningú ve fet a mida* són 31 discussions de parella, després vénen les *Noranta-nou maneres de no viure encara a la lluna*. Després *Inquieta nit i altres contes* amb 7 narracions, *Stòitxkov i Sofia* passa en onze dies, la *Dorotea i la joia gegantina* és l'excepció amb 10 capítols i acabo de publicar *Micromèxics*, format per seixanta-una narracions brevíssimes. Tot

plegat té a veure amb una idea. Un número parell o rodó sembla que s'acosti a la perfecció, i jo trobo més perfecte les coses imperfectes, inexactes, imprecises... M'agraden molt més!

-Fem un viatge ràpid per la teua obra: que comences amb *Balanci d'onades*, un llibre impulsat pel mateix Pere Calders...

-Igual que els primers amors, el primer llibre no s'oblida mai. Me'l va publicar Edicions del Bullent, i va ser l'inici d'una relació fructífera amb el País Valencià, literàriament parlant. Jo havia enviat els vint-i-un contes al premi de narrativa de Xàtiva però no vaig tenir la sort de guanyar-lo. Un dia, vaig comprar-me un recull de contes editats per aquesta editorial de Picanya i vaig veure que tenien un estil semblant als meus. Vaig enviar-hi els contes del *Balanci* i va resultar que un membre del consell editor havia fet de jurat al premi de Xàtiva i ja allí li havia agradat molt el llibre. Per aquest cop d'atzar a favor es van decidir a publicar-lo. Com que el Calders va morir quan estava a punt d'enllestir el pròleg, al final el llibre va aparèixer amb un pròleg meu dedicat a la nostra relació literària. Alguns han dit que és el llibre més caldersià que tinc, la qual cosa per a mi és un autèntic honor.

Portada del *Balanci d'onades*

-Avinguda Capri significa la confirmació que el *Balanci*... no havia estat una casualitat...

-En el seu moment va ser la meravellosa confirmació que *Balanci d'onades* no havia estat una flor que no havia fet estiu. Tornar a publicar i a través d'un premi convocat pel Departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya em va omplir

d'orgull. I més si considerem que el guardó duia el nom de Pere Calders i que el llibre seria editat per un segell editorial fort de Catalunya, Columna Edicions. Per tot plegat vaig demanar a l'artista Albert Ràfols-Casamada que em cedís un dels seus dibuixos per a la portada, a l'amic Màrius Serra que em fes el pròleg i vaig encapçalcar cadascuns dels set contes amb un fragment de les cartes que m'havia enviat Pere Calders. Alguns dels seus contes, com *Deu francs de passió* i *A cop de falç diari* van rebre molts elogis. En vols un de literal? El Màrius Serra en una ocasió em va dir : *Si has estat capaç d'escriure Deu francs de passió, en tu hi veig un escriptor* i jo vaig contestar-li : *Si m'has fet aquest pròleg tan ocurrent, en tu hi veig un bon prologuista per a futurs llibres meus.*

Cadaqués, espai d'inspiració i treball.

-Ningú ve fet a mida és una delirant reflexió sobre l'apassionant món de la parella...

-L'any 2001 vaig tenir bessonada literària! Un fill em va néixer a Eivissa (*Ningú ve fet a mida*) i l'altre al país Valencià (*Noranta-nou maneres de no viure encara a la lluna*). El llibre que dius és, sobretot, dialogat, i parteix de la situació d'una parella que es va casar per Tots Sants i que, quan es troben a punt de celebrar el seu primer aniversari de casament, discuteixen una vegada al dia, no pas tot el dia però cada dia, i la darrera frase de la discussió d'un dia coincideix amb la primera frase de la discussió del dia següent. M'ho vaig passar molt bé escrivint-lo, tant que a vegades havia de deixar la redacció per riure una estona. Però com que aleshores jo vivia sol, vaig haver de fer un treball de camp per sentir discussions de parella (a través del celobert, a la piscina pública... també vaig demanar a algunes parelles amigues que m'ajudessin a afegir temes de discussió domèstica, si podia ser, el més banals possible). Quan el vaig presentar a Eivissa em van entrevistar alguns mitjans d'allà i una de les preguntes que em van fer va ser: *Com pot ser que sent solter escriguis sobre discussions matrimonials?*. I jo els vaig contestar : *També hi ha mossens que imparteixen cursos prematrimonials i no s'han casat mai...*

-I arriba *Noranta-nou maneres de no viure encara a la lluna*, probablement el llibre que trobo més rodó en tots els aspectes...

-Va ser l'altre llibre publicat el 2001 a Setimig Edicions, també del País Valencià, fruit del Premi de Narrativa Vila d'Almassora. Des de feia anys m'atreïen els contes brevíssims que alguns autors combinaven en els seus reculls al costat de contes de major extensió i em vaig llançar a escriure un recull. Me'l va prologar l'Ignasi Riera i per a mi va significar una autèntic esport d'aventura literària, sobretot per la novetat del gènere a casa nostra. En ell he treballat les tècniques més bàsiques de la minificció literària combinades amb un cert interès de jugar amb les paraules i amb la lògica.

-Finalment, dintre la literatura adulta acaba de sortir el darrer llibre, *Micromèxics*, presentat a la Casa d'Amèrica i darrer Premi Vila de Puçol.

-En aquest combino la meua passió per la microliteratura i la meua estimació per Mèxic, país que vaig descobrir l'any 2002, seguint, entre d'altres, les petges deixades allí per Pere Calders. De fet va ser a partir de les impressions que em va produir la realitat mexicana que vaig decidir retratar-ne una part en forma d'uns microcontes ordenats cronològicament (des de l'etapa precolombina fins a l'actualitat) i per espai (des del Nord fins al Yucatan, passant per Mèxic DF, Oaxaca, San Cristóbal de las Casas, Palenque i Mèrida).

No ens queda ni espai ni temps per continuar la conversa, deixem ara a les vostres mans els seus llibres, que de ben segur que llegireu amb curiositat, aïdesa i que us deixaran un somriure entre divertit i maliciós. ☺

**FINQUES
CARNER**

Agent de la propietat Immobiliària

Sant Antoni Mª Claret, 18 · SABADELL
Tels. 93 725 47 66 - 93 725 49 76

RESTAURANT
cuina de mercat

Pintor Borrassà, 43-47 • 08205 SABADELL
Tels. 93 727 70 42 - 93 726 27 91

JAUME CODINA I PONT
ADMINISTRADOR DE FINQUES

Concepció, 25, 1r. - 08202 SABADELL
Tels. 93 726 03 45 - 93 727 33 01